

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: A2024/6883

REGIONAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG
AMSTERDAM

Beslissing van 4 oktober 2024 op de klacht van:

A,
wonende in B,
klaagster,

tegen

C,
arts,
destijds werkzaam in B,
verweerder, hierna ook: de arts,
gemachtigde: mr. E.E. Rippen, werkzaam te Utrecht.

1. Waar gaat de zaak over?

Klaagster verwijt de arts dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan grensoverschrijdend gedrag. Het college kan niet vaststellen dat hiervan sprake was en komt tot het oordeel dat de arts niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Het college komt daarom tot het oordeel dat de klacht ongegrond is. Hierna vermeldt het college eerst hoe de procedure is verlopen. Daarna licht het college de beslissing toe.

2. De procedure

2.1 Het college heeft de volgende stukken ontvangen:

- het klaagschrift met de bijlage, ontvangen op 1 februari 2024;
- het verweerschrift met de bijlagen;
- de e-mail van klaagster van 21 mei 2024, met een reactie op het verweerschrift;
- het proces-verbaal van het op 29 mei 2024 gehouden mondelinge vooronderzoek;
- de brief van de gemachtigde van verweerder van 6 juni 2024, met als bijlage een aanvullende bijlage van het verweerschrift;
- de brief van de waarnemend gemachtigde van verweerder van 19 juni 2024, met een reactie op het proces-verbaal van het mondelinge vooronderzoek.

2.2 De zaak is behandeld op de openbare zitting van 23 augustus 2024. De partijen zijn verschenen. Verweerder werd bijgestaan door zijn gemachtigde. De partijen hebben hun standpunten mondeling toegelicht. De gemachtigde van verweerder heeft pleitnotities voorgelezen en aan het college en de andere partij overhandigd.

3. Wat is er gebeurd?

3.1 Verweerder is sinds 1980 werkzaam als arts. In de periode 1980 tot 1997 combineerde hij de specialismen van huisarts en SEH-arts. In 1992 is hij gestart met de opleiding voor arts voor Orthomaneuele Geneeskunde (OMG-arts). Vanaf 1998 werkt hij alleen nog als OMG-arts. In 2017 is de benaming arts-OMG gewijzigd in de naam arts voor Musculoskeletale Geneeskunde (MSK-arts). Verweerder verrichtte zijn werkzaamheden als OMG/MSK-arts in eerste instantie binnen een maatschap in D. Later openende hij een praktijk in B. Sinds 2014 heeft hij tevens een praktijk aan huis in E. In oktober 2018 heeft verweerder zijn praktijk in B gesloten en werkt hij uitsluitend nog vanuit zijn praktijk aan huis.

3.2 Uit het dossier van verweerder blijkt dat klaagster in de periode van 2015 tot en met 2018 negentien keer een behandeling heeft gevolgd bij verweerder. De behandelingen hebben in de meeste gevallen plaatsgevonden in de praktijkruimte in B. De laatste behandeling van klaagster bij verweerder heeft plaatsgevonden op 13 juni 2018.

3.3 In november 2023 hoorde verweerder van een collega MSK-arts uit een andere praktijk dat klaagster bij deze collega haar onvrede had geuit over haar behandeling bij verweerder.

4. De klacht en de reactie van de arts

4.1 Klaagster verwijt de arts dat hij:

- a) regelmatig passievol verzuchtte dat klaagster zo'n bijzonder mooie onderrug had;
- b) klaagster methodisch en bij voortduring via een spiegelconstructie heeft geobserveerd bij het aankleden.

4.2 De arts heeft uitvoerig verweer gevoerd en het college verzocht klaagster niet-ontvankelijk te verklaren en de klacht dus niet inhoudelijk te behandelen. Voor het geval het college de klacht wel inhoudelijk gaat beoordelen, heeft de arts het college verzocht de klacht ongegrond te verklaren.

4.3 Het college gaat hierna verder in op de standpunten van partijen.

5. De overwegingen van het college

De ontvankelijkheid

5.1 Aan de zijde van verweerder is aangevoerd dat klaagster heeft nagelaten de klachtonderdelen van feiten en gronden te voorzien zoals bepaald in artikel 4 lid 1 sub b Tuchtrechtbesluit BIG. Het college is evenwel van oordeel dat uit de stukken en de daarop door klaagster gegeven toelichting, voldoende duidelijk is geworden op welke gronden en feiten de klachtonderdelen zijn gestoeld. Uit hetgeen door en namens verweerder is aangevoerd blijkt dat het ook verweerder duidelijk is waar de klachtonderdelen op zien en waar hij zich derhalve tegen dient te verweren. Het college is daarom van oordeel dat klaagster ontvankelijk is in haar klacht en zal de twee klachtonderdelen inhoudelijk beoordelen.

De stellingen van partijen

5.2 Ter zitting heeft klaagster volhard in haar stelling dat verweerder regelmatig passievol verzuchtte dat klaagster zo'n bijzonder mooie onderrug had en desgevraagd heeft zij het tweede klachtonderdeel nader toegelicht. Daartoe heeft zij aangevoerd dat zij de arts niet in de spiegel naar haar heeft zien kijken. Zij heeft om het hoekje van het omkleedhokje gekeken en heeft de arts toen in de hoek van de kamer zien

staan. Meteen daarna heeft ze de arts iets in zijn borstzak zien stoppen. Zij heeft niet gezien dat dit een handspiegel was maar heeft dit zelf afgeleid uit de gang van zaken. Klaagster stelt dat er sprake is geweest van een spiegelconstructie waardoor het mogelijk werd dat de arts haar kon zien via de spiegels terwijl zij de arts niet kon zien via diezelfde spiegelconstructie. Verder stelt klagerster dat de arts bij haar laatste consult, pontificaal voor het hokje kwam staan voor een conversatie van een kwartier, terwijl zij zich zou gaan aankleden. Klaagster heeft toen losse kledingstukken tegen zich aangedrukt zolang de arts voor het hokje stond en is daarna niet meer voor een consult naar hem teruggekeerd.

5.3 Verweerder ontkent dat hij (regelmatig en tijdens verschillende behandelingen) passievol zou hebben verzocht dat klagerster zo'n bijzonder mooie onderrug had. Indien hij al iets zou hebben gezegd over de onderrug van klagerster dan was dat volgens hem alleen gericht op de behandeling en was dat professioneel bedoeld. Ook ontkent verweerder dat hij klagerster (methodisch en bij voortdoring) via een spiegelconstructie of anderszins heeft geobserveerd bij het aankleden. Daarbij heeft hij er ook op gewezen dat de door klagerster geschetste wijze van observeren via een spiegelconstructie, gezien de indeling van de behandelruimte, feitelijk niet mogelijk is.

De beoordeling door het college

5.4 Het college stelt vast dat voor de stellingen van klagerster geen objectieve steun te vinden is in de stukken. Het college neemt mede in beschouwing dat het door verweerder observeren via de door klagerster geschetste spiegelconstructie natuurkundig niet mogelijk lijkt. De exacte bewoordingen die de arts tijdens de behandeling heeft gebruikt en de context daarvan zijn voor het college niet te achterhalen. Verder stelt het college vast dat klagerster jarenlang is teruggekomen bij verweerder voor nieuwe behandelingen en dat zij zelfs anderen naar hem heeft doorverwezen. Deze omstandigheden acht het college lastig te rijmen met de klachten over voortdurend grensoverschrijdend gedrag van verweerder. 5.5 Concluderend stelt het college vast dat alleen klagerster en verweerder aanwezig zijn geweest bij de behandelingen en dat in de stukken geen steun is te vinden voor de lezing van klagerster. Daarmee is het voor het college niet vast te stellen wat er precies is gebeurd tijdens deze behandelingen. Dat brengt mee dat evenmin kan worden vastgesteld of verweerder klachtwaardig heeft gehandeld. Dit oordeel berust niet op het uitgangspunt dat het woord van klagerster minder geloof verdient dan dat van verweerder, maar op de omstandigheid dat voor het oordeel of een bepaalde verweten gedraging tuchtrechtelijk verwijtbaar is, eerst moet worden vastgesteld welke feiten daaraan ten grondslag gelegd kunnen worden. Deze feiten kan het college hier niet vaststellen.

Slotsom

5.6 Uit de overwegingen hiervoor volgt dat alle onderdelen van de klacht ongegrond zijn.

6. De beslissing

Het college verklaart de klacht in beide onderdelen ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door A. van Maanen, voorzitter, L.A.B.M. Wijntjens, lid-jurist, G.J. Dogterom, J.W. Sollie en A. Wewerinke, leden-beroepsgenoten,

bijgestaan door Y.M.C. Bouman, secretaris, en in het openbaar uitgesproken op 4 oktober 2024.